

Husk Motqustein!

Om en ikon
tanker ved den ikon jeg sender.

en rose, er den vorende eller er den et kausu-
treret udtryk for kraft og oreteder
Pas på den der vil begrænse.
Billedkunst er uforgængelig, fordi den har krop.

Om en ikon

- Ingen af vores tid, ingen, når der op. Vi befinder os, trods heroiske forsøg, i det overkommelige. (om ikonerne)
- Her står vi overfor det uoverkommelige, men det bør, para-
doksalt, ikke tage modet fra os, så længe vi har fat i en flig, er
alt håb ikke ude. • Det er uventet af afviser noget man ikke kender - demerige småborger-
• Men alligevel, det er der vi skal op, at sammenligne sig med det
i øjeblikket muligt, har ingen interesse.
- Bare det, at man ved at det store findes, har set det, medfører
den livslange utilfredshed, som nok er det mest frygtbare der kan
vederfares os. Det helt store driver fremad, giver håb, jeg går
også på to ben; det midaldmådige for modet til at syke.
- Evnerne sætter sine uoverskridelige grænser, men ~~vi~~ grænserne må
tænkes.
- Jeg mener du leder min viden over, hvad det er muligt at
slippe godt fra, "nu om dage."
- Den viden der fædte ikonerne er blegnet, men tilbage står
billedet - billedet på, ikke billedet af. • Så længe billedet materiel
kammer sammen, lever rytmerne, takterne, proportionerne o.s.v
• Kun ved at ~~den~~ jeg er ked af det, om en anden og højere virke-
lighed. ~~fra det materielle~~ jeg ~~er~~ tilstå at ~~billedet~~ for mig er
meddelelse fra et menneske til et andet. Nu skal du bare se
lase, høre... At ~~kunst~~ er sprog selv ~~en~~ ~~anden~~ og ~~provere~~ virke-
lighed i et billedsprog som
kun opfattes af menneskets
øje og sine